

Met Osho in Poona 2

Na het avontuur van Rajneeshpuram en een vergeefse wereldtour om een nieuw land voor een internationale commune te vinden, was Osho teruggekeerd naar de ashram in Poona. Een nieuwe fase met de bijnaam: Poona 2.

Nu hij daar weer bereikbaar was, wilde ik naar India, maar mijn hoofdredacteurschap bij de Rajneesh Times blokkeerde dat. Het blad kwam eens in de twee weken uit en ik was verantwoordelijk. Ik adverteerde voor een nieuwe redactie en die werd na twee maanden geïnstalleerd. Ik was vrij, maar had weinig geld. Met hulp van vrienden scharrelde ik voldoende bij elkaar om naar India te gaan en daar enige tijd te blijven. Ik besloot de commune te verlaten en kocht een ticket Bombay. Moe van de druk van headlines en deadlines van de krant, ging ik eerst naar Goa om uit te waaien, bij te kleuren en te mediteren op de verre horizon van de Indische Oceaan.

Na twee maanden voelde ik me uitgerust en sterk en nam de rammelende, tochtige nachtbus naar Poona. In een sannyashuis kon ik goedkoop een reserve keukentje huren als kamer. Ik legde een matras op de grond en was de enige met stromend water op de kamer. Ik had gehoord dat als je bij de ashramkeuken werkte, je gratis etensbonnen kreeg en dus meldde ik me daarvoor aan. Heerlijk werk: koken, afwassen, tafel dekken en ruimen, eetvloeren boenen. Zonder enige verdere verantwoordelijkheid.

Het ontroerde me om Osho weer te zien in een nieuwe, pas gebouwde meditatiehal met een vloer van wit marmer onder een grote koepel van gespannen wit canvas, met rondom muren van klamboe dat de avondbries naar binnen liet en de muggen buiten.

Na enige weken werd ik ontdekt door iemand van de staf, die mij met grote kookpotten zag sjouwen en vond dat de ashram mij beter kon gebruiken. De volgende dag werd ik, met behoud van etensbonnen, toegevoegd bij de staf van Osho's nieuwe secretaresse, de Amerikaanse Hasya uit Hollywood. Zij was elegant, stijlvol, aardig, intelligent en zeer welgesteld.

Elke ochtend ging ze naar de kamer van Osho om hem verslag te doen over alle communes en centra, publiciteit, lokale politiek betreffende de ashram, enz. Ze kreeg van hem richtlijnen en instructies, die ze niet mocht noteren of elektronisch opnemen, zoals Sheela had gedaan. Na afloop van het onderhoud snelde ze met een hoofd vol informatie terug naar haar kantoor, waar wij met vier journalisten klaar zaten met pen en schrijfblok. Dan stroomden de woorden uit haar mond, terwijl wij driftig alles noteerden. Tot onze taken behoorde ook het schrijven van brieven aan centra en hulp met persberichten. Van sannyasins uit de hele wereld kregen we artikelen over Osho en we hielpen hen met reacties via ingezonden brieven of schreven die zelf. De Nederlandse artikelen kwamen op mijn bureau terecht.

In Goa had ik mezelf Boeddhistische Astrologie geleerd en terug in Holland opende ik een praktijk onder een boom in het Vondelpark. Op die manier verdiende ik in de zomer voldoende om in de winter voor zes maanden naar Goa en Poona te gaan. Ik hield dat jaren vol. Gedurende die jaren zag ik dat de ashram steeds groter en mooier werd. Een voetpad van witte marmerscherven werd aangelegd en tegenover de poort verscheen een waterval. Meer gebouwen in de buurt werden aangekocht of bijgebouwd. Er kwam een zwembad en tennisbanen en de ashram werd meer een resort. Osho besloot om alle ashramgebouwen zwart te verven. Een stinkrivierviertje achter de ashram veranderde in een Zen tuin.

Met de ashram ging het goed, maar met Osho minder. Zijn gezondheid ging zienderogen achteruit, een aftakeling die werd toegeschreven aan zijn vergiftiging in een Amerikaanse gevangenis.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger.'
Door: Sanatan de Jongh Swemer